

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Bános Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe**.; ügyintéző: dr. Bános Csaba ügyvéd), valamint a Karasszon Ügyvédi Iroda (**felperesi jogi képviselő címe** ügyintéző: dr. Karasszon Dorottya ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek a dr. Horváth Gábor ügyvéd, valamint dr. Szilágyi Gábor ügyvéd (**alperesi jogi képviselők címe**) által képviselt **alperes neve** (**alperes címe**) alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2006. június 28-án kelt 45.G./P. 630.000/2005/23. sorszámú ítélete ellen a felperes 24., 25., 26. és 28. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán lefolytatott másodfokú eljárásban - 2007. február 1-jén megtartott nyilvános tárgyaláson - meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 250.000 (kettőszázötvenezer forint) Ft másodfokú perköltséget.

Felperes a saját költségeit maga viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú határozatban megállapított irányadó tényállás szerint az alperes, mint kölcsönadó a **SH Kft-vel**, mint adóssal 1990. január 24-e és 1990. november 30-a között összesen 715.000.000 Ft összegre beruházási, forgóeszköz-finanszírozási és egyéb kölcsönszerződést kötött, s ennek folytán a megállapodásokban foglalt pénzüsszegeket az adós rendelkezésére bocsátotta. 1991. február 12-én az alperesi pénzüintézet a Ptk. 525.§-ának (1) bekezdés b) és e) pontjára hivatkozással az összes szerződést azonnali hatállyal felmondta Ezt követően azonnali beszédési

megbízásokat nyújtott be a **SH Kft.** tulajdonát képező társaságok bankszámláira, ez azonban csak részben vezetett eredményre. Mindezeket követően az alperes a szerződések közjegyzői záradékolásával végrehajtási eljárásokat kezdeményezett az adóssal szemben, mely ügyekben a **Gy. Városi Bíróság** önálló bírósági végrehajtója járt el ..., és ... szám alatt, összesen 1.017.661.173 Ft és járulékai behajtása érdekében.

A **SH Kft.** a végrehajtás elkerülése érdekében javaslatot tett az alperesnek, melyben többek között a cég tulajdonát képező ingatlanainak, álló- és forgóeszközeinek, valamint a **SM Gépgyár Kft.**-ben meglévő 40%-os üzletrészenek és további gépek, ingóságok, összesen 1.110.531.288 Ft vagyoni érték átruházásával kívánta a fennálló kölcsöntartozásait rendezni. A tárgyalások eredményeképpen - 1992. február 14-én - a végrehajtást kérő és az adós megállapodást kötött. Ennek első pontja szerint az alperes elfogadta a **SM Gépgyár** mindazon ingó- és ingatlanvagyonát, s melyet a **SH Kft.** a szanáló szervezettel kötött adásvételi szerződés alapján szerzett meg. Ennek értékét a megállapodásban 681.157.186 Ft-ban állapították meg rögzítve, hogy az alperes fenntartotta magának a jogot a vagyontömeg tényleges értékének újbóli meghatározására, figyelemmel arra, hogy a megjelölt érték 1991. januárjában készült értékelésen alapult. Ugyanezen megállapodás 2-4. pontjaiban további ingóságok tulajdonjogát és a **SH Kft.**-t megillető követeléseket ruházott át az adós a jogosultra. A jogfenntartással elfogadott összeget 896.693.985 Ft-ban állapították meg, továbbá kikötötték, hogy az alperes a megállapodásra tekintettel az adóssal szemben folyó végrehajtást szünetelteti. A megállapodás hatályba lépését ... az alperesi vezérigazgató aláírásához kötötték. A megállapodást az alperes képviselői mellett a **SH Kft.** képviselőjében dr. **KM** és **K.A.** írták alá, akik az adós gazdálkodó szervezet 10/1991. számú határozata alapján kinevezett ügyvezetők voltak, ügyvezetői tisztségük azonban a cégnyilvántartásban bejegyzésre nem került.

A vagyonértékelést követően - 1992. június 17-én - a **SH Kft.** a „**M. Gépgyár**” átruházása címén 561.880.440 Ft, egyéb ingóságok átruházása címén 61.440.404 Ft, továbbá 25%-os áfa címén 155.830.211 Ft összegről állított ki számlát, melyet az eladó cégbélyegzője mellett a felperes látott el aláírásával. A bizonylat megjegyzési rovatában rögzítésre került, hogy az adós a számlát a „február 14-i megállapodás, és május 19-i tudomásul vétel alapján állította ki”. Rájegyezték még, hogy a vételárból „623.320.844 Ft a hiteltörlesztésre jóváírva”, ezen felül az adós a további 155.830.211 Ft (áfa) összegnek a számlájára történő átutalását kérte.

1991. november 22-én a **SH Kft.** adóssal szemben a **H. Megyei Társadalombiztosítási Igazgatóság** kérelmére 42.516.009 Ft összegű - társadalombiztosítási járulék - tartozása okán felszámolási eljárás indult, melynek során a **H. Megyei Bíróság** 4.Fpk. 79/1991/7. számú 1992. január 29-én kelt végzésével az adós fizetéseképtelenségét megállapította. A végzés közzétételét a felszámolási ügyben eljáró bíróság 12. számú 1992. május 29-én kelt határozatával rendelte el, a közzétételre 1992. június 18-án került sor. A felszámolási eljárás 2005. novemberében az adós gazdálkodó szervezet megszüntetésével fejeződött be.

A **SH Kft**-nek - a gazdálkodó szervezet alapításától, 1988. december 15-től a felszámolás kezdő időpontjáig - a felperes az egyik tagja és ügyvezetője volt. 2005. szeptember 9-én keresetet nyújtott be az alperes kártérítésben való marasztalása iránt. Végleges keresetében az alperest 33.198.896.250 Ft tőke és ennek 1992. február 14-től a kifizetésig járó törvényes kamatai, valamint a perköltség megfizetésére kérte kötelezni a Ptk. 339.§ (1) bekezdése alapján.

Károkozó magatartásként arra hivatkozott, hogy az alperes a **SH Kft**. adósságának rendezése tárgyában az adós gazdálkodó szervezettel semmis megállapodást kötött, melyet utóbb egyoldalúan, a **SH Kft**. kárára módosított. Állította, hogy az 1992. február 14-én megkötött egyezségi megállapodás több jogszabályba valamint a jó erkölcsbe ütköző, ezért érvénytelen.

A szerződés semmissége körében egyrészt azzal érvelt: az alperes kölcsön címen fennálló követelésének kiegyenlítésére átadott vagyon 1992. február 14-én már a felszámolási vagyon részét képezte, amellyel kizárólag csak a felszámoló rendelkezhetett volna. Hivatkozott továbbá arra is, hogy a **SH Kft**. taggyűlése a megállapodást nem hagyta jóvá, annak aláírásakor a cég nevében képviseleti joggal nem rendelkező személyek jártak el. Sérelmezte továbbá, hogy a felek közötti kétoldalú megállapodásban foglalt 896.693.985 Ft értéket az egyik szerződő fél, az alperes egyoldalúan és jogszabályba ütköző módon módosította 623.320.844 Ft-ra.

A megállapodás jó erkölcsbe ütköző minősítését azzal indokolta: a felperes 1990. októberében az **E. Inc.** elnökével új típusú szárazelem-gyártási technológia bevezetésével kapcsolatos projectben állapodott meg, amely az adós részére 35%-os nyereséget eredményezett volna. Ezt figyelmen kívül hagyva és „minden ésszerűséget” mellőzve az alperes a kölcsönszerződéseket felmondta és az adós vagyonát a felszámolási eljárás megkerülésével kivonta, megakadályozva, hogy az új technológiát bevezető, munkahelyteremtő project megvalósuljon. Ebből következően az alperesnek ez a magatartása társadalmi érdekeket is sértett.

A fenti károkozó magatartás és a kár közötti okozati összefüggésként azt jelölte meg, hogy az alperes fenti jogellenes magatartása folytán a **SH Kft**. elvesztette eszközállományának, ingatlanainak jelentős részét és a meghiúsult vállalkozás következtében a társaságnak tetemes haszna maradt el. A cég vagyonának elvesztése, az új technológiát megvalósító szerződés meghiúsulása a felperes, mint résztulajdonos üzletrészáértékét, s a javára kifizetendő osztalékot nyilvánvalóan csökkentette, s ezzel a felperest, mint résztulajdonost kár érte.

Az alperes az elsőfokú eljárás során a módosított kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerűségét is vitatta. Hangsúlyozta, hogy a felek között szerződéses kapcsolat nincs és nem is volt. Az alperes a kölcsönszerződések alapján a **SH Kft**-vel állt jogviszonyban, e céggel kötött szerződéseinek felmondása jogszerű volt. A szerződések felmondásának érvényességét a Fővárosi Bíróság 25.G. 79.717/1993/14. számú jogerős ítéletben állapította meg. Kiemelte: a **SH Kft**-vel szemben indult felszámolás kezdő időpontja 1992. június 18-a, a felszámolás közzétételének napja; a végrehajtási eljárás során - 1992. február 14-én - megkötött megállapodás ezért nem ütközött a felszámolási eljárásról szóló jogszabályba. Hivatkozott arra is, hogy amennyiben a megállapodást a nem arra jogosított

személy kötötte meg az adós nevében az alperessel és azt a társasági taggyűlés nem hagyta jóvá, e tények az álképviselőt szabályaira és a társasági törvény rendelkezéseire is figyelemmel csak a társaság belső jogviszonyában lennének értékelhetők, a külső jogviszonyra és így a megállapodás érvényességére kihatásuk nincs. Vitatta azt is, hogy a megállapodás jó erkölcsbe ütközött volna, figyelemmel arra, hogy a kölcsönszerződések felmondása és a kölcsöntartozás behajtása tárgyában tett intézkedései arra irányultak, hogy hozzájusson a jogszerű követeléséhez. Álláspontja szerint kár sem érhetette a felperest, mert az adóssal kötött egyezség alapján a **SH Kft.** vagyona nem csökkent, ennek folyományaként a felperesnek, mint a résztulajdonosnak vagyonában sem következett be csökkenés.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak ítélte meg. Megállapította, hogy a felperes rendelkezik keresetőségi joggal, mert a résztulajdonost a tulajdonolt cégei és harmadik személy között létrehozott érvénytelen szerződések okán „elméletileg” kár érheti. Álláspontja szerint azonban jelen esetben az alperes és a **SH** között létrejött szerződés semmissége nem állapítható meg.

Határozatában kifejtette, hogy a **SH Kft.** felszámolására irányadó 1986. évi 11.törvényerejű rendelet (továbbiakban: Ftvr.) szabályai szerint az adós felszámolásának kezdő időpontja a felszámolás közzétételének napja, 1992. június 18-a volt. Mindezek alapján a **SH Kft.** nem állt még felszámolás alatt, amikor az alperessel a kölcsönszerződésből eredő tartozás tárgyában egyezséget kötött. Vagyona nem volt a felszámolási vagyon része, azzal szabadon rendelkezett.

A képviseleti jogosultság hiánya körében rögzítette: az egyezség megkötésének idején a felperesnek, mint ügyvezetőnek volt a cég képviseletére feljogosító önálló aláírási jogosultsága a cégnyilvántartás adatai szerint. A csatolt okirati bizonyítékok alapján azt a következtetést vonta le, hogy az adósságrendezési tárgyalások során a **SH**

Kft-t a felperes (mint résztulajdonos és ügyvezető) által megbízott dr. **KM** és **K.A.** képviselték. Nem vitatható, hogy az ügyletkötés időpontjában a gazdasági társaságokról szóló - hatályban levő 1988. évi VI. törvény 183.§ (2) bekezdés g) pontja értelmében a perbeli megállapodás megkötésének jóváhagyása a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozott volna. Álláspontja szerint azonban a taggyűlés jóváhagyásának hiánya a társaság belső ügyeként értékelhető, mint ahogyan erre a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében is rámutatott, következésképpen a szerződés érvényességére semmiképpen sincs kihatással.

Jogi álláspontja szerint az egyezséget az alperes nem módosította egyoldalúan, figyelemmel arra, hogy az eladott ingatlanok, ingók értékének felülrértékelése jogában állt, a felek ebben megállapodtak, a **SH Kft.** az alperes jogfenntartó nyilatkozatát elfogadta.

Nem osztotta a felperesnek a jó erkölcsbe ütköző célzatra vonatkozó hivatkozását sem; kiemelte, hogy az alperesi pénzügyi intézet a kölcsönszerződéseket - jogerős bírósági ítéletben megállapítottak szerint - jogszerűen mondta fel, a jogszerűen felmondott szerződések alapján a követelések behajtása a pénzügyi intézet betétesei,

részvényesei érdekeit szolgálta. Kifejtett álláspontja szerint ez a tevékenysége nem tekinthető jogellenesnek akkor sem, hogyha a **SH Kft.** által elindítani szándékozott vállalkozás jövőbeni nyereségét, üzleti kockázatát a pénzügyi intézet tévesen mérte fel.

Mindezek alapján a felperes keresetét jogalap hiányában elutasította és kötelezte az alperes javára perköltség megfizetésére a Pp. 78.§ (1) bekezdés alapján. Az alperes jogi képviselőjének díját a pertárgy értékére, a képviseleti tevékenység munka- és időigényességére tekintettel - a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) és (6) bekezdése alapján - 500.000 Ft +áfa összegben határozta meg.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben kérte elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan kérte a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság utasítását új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára. Jogorvoslati kérelmében kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a képviseletre, a szerződés létrejöttére, semmisségére vonatkozó anyagi jogi rendelkezéseket, valamint a felszámolási eljárásról, cégeljárásról és a gazdasági társaságokról szóló jogszabályokat. Ezen felül sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul mellőzte a tárgyalás berekesztése előtt benyújtott okirati bizonyítékait, és ezzel a felperes igényérvényesítési jogát a Pp. 3.§ (1) bekezdésébe ütköző módon csorbította.

A jogorvoslati kérelmében a képviseleti jog hiányával kapcsolatosan arra (is) hivatkozott, hogy dr. **KM** és **K.A.** megbízottként nem volt jogosult a végrehajtás során az egyezség aláírására, ily módon jognyilatkozatuk a Ptk. 221.§-ában foglaltaknak megfelelően álképviselői nyilatkozatnak minősül, mely a képviseltet, azaz a **SH Kft-t** nem köti. Ebből következően a megállapodás létre sem jött akaratnyilatkozat hiányában. Amennyiben a bíróság nem osztaná álláspontját, s azt állapítaná meg, hogy az egyezség létrejött, az a Gt. 183.§-ának g) pontjába ütköző voltára figyelemmel semmis. E körben - álláspontja szerint - a Legfelsőbb Bíróság közzétett eseti döntései azért nem alkalmazhatóak, mert jelen esetben az egyezséget nem a társaság ügyvezetője, hanem a meghatalmazott természetes harmadik személyek írták alá. Arra is hivatkozott, hogy dr. **KM**nak és **K.A.**nak nem volt közokiratba, vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt meghatalmazásuk, e követelmény pontos jogszabályi alapját nem határozta meg.

Kiemelte, hogy a **H. Megyei Bíróság B.324/ 1996/300. számú jogerős büntető ítéletében** megállapított tények, valamint az egyes tényállásokra alapozott vádak körében hozott felmentő döntések alátámasztják érvelését, mely szerint a kölcsönszerződések felmondásának indoka csak az lehetett, hogy az alperes tönkrement a **SH Kft-t**. Álláspontja szerint az alperesnek tisztában kellett lennie azzal, hogy a felmondás társadalmi érdekekbe ütközik, ráadásul ellentétes a pénzügyi intézet azon érdekeivel is, hogy mielőbb a kifolyósított tőkeösszeghez és annak hasznához juthasson. Emellett értékelni kell, hogy az alperes tudomással bírt a **SH** ellen indult felszámolási eljárásról, sőt arról is, hogy az adós fizetéseképtelenségének megállapítására is sor került már az egyezség megkötését megelőzően. Ezen felül

az adott helyzetben elvárható lett volna tőle, hogy a megállapodás körében eljáró felek képviseleti jogosultságát ellenőrizze, már csak a hitelezők érdekeinek védelmében is. Érvelése szerint az, hogy az alperesi pénzügyintézet mereven elzárkózott minden olyan gazdasági megoldástól, amely a **SH Kft.** működőképességét helyreállíthatta volna és a magyar gazdaság fejlődéséhez vezethetett volna (ezzel szemben erőszakos gazdasági erőfölényének statuálása mellett a további együttműködést a Kft-vel megszüntette) igazolja, hogy a pénzügyintézet a társadalmi érdekeket félretéve a **SH Kft.** tönkretételére törekedett. Mindebből következően a fenti célzattal kötött megállapodás a jó erkölcsbe ütközik, tehát érvénytelen.

A fellebbező fél kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a pénzügyintézeti intézkedések jogszerűségének indokaként az 1996. évi CXII. törvényre (Hpt.) hivatkozott, holott ez a jogszabály csupán 1997. január 1-jén - több mint öt évvel a vitatott jogügylet megkötését követően - lépett hatályba.

Sérelmezte az ellenérdekű fél javára megítélt ügyvédi díj mértékét is, és annak „jelentős mértékben történő” mérséklését kérte.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú végzés helybenhagyását indítványozta, fenntartva a már előadott ellenérveit. Rámutatott továbbá arra, hogy ha 1992. februárjában a Kft. és az alperes között nem került volna sor végrehajtási egyezsége, az átruházott vagyonelemek a felszámolási vagyronba kerültek volna, s a felszámoló a felszámolási értékesítést követően befolyt bevételt a hitelezők között osztotta volna szét. A felperes - mint a **SH Kft.** részbeni tulajdonosa - ebben az esetben sem jutott volna semmilyen vagyonhoz, hiszen a felszámolás végén a **SH Kft.** után nemhogy felosztható vagyon nem maradt, de egyes hitelezői igények is kielégítetlenül maradtak.

Kiemelte továbbá, hogy a kölcsönszerződések felmondásának érvényességét jogerős ítélet állapította meg. Ennek azért van jelentősége, mert minden további cselekmény, így például a végrehajtási eljárás, illetőleg az eljárás alatt kötött egyezség is azért következett be, mert a **SH Kft.** hitelszerződése megszűnt. Kára a felperesnek abból adódott, hogy a végrehajtási és a felszámolási eljárásra sor került, ezért megszűnt az általa részben tulajdonolt társaság. Miután azonban a hitelszerződés felmondása - ítélt dologi jelleggel - jogszerű volt, a felperes sem a végrehajtás, sem a felszámolás során hozott intézkedések, cselekmények, megállapodások, szerződések jogszerűtlenségére, mint jogellenes károkozó magatartásra, alappal nem hivatkozhat. Továbbra is fenntartotta, hogy a végrehajtás során kötött egyezség elérni kíván célja az volt, hogy a pénzügyintézet a kifolyósított kölcsönösszeghez hozzájusson, ez semmiféle általánosan elfogadott erkölcsi normát nem sért. Mindezek okán - álláspontja szerint - a végrehajtási egyezség és a felperes kára között ok-okozati összefüggés nem állapítható meg, ezért a kártérítési igény alaptalan.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a releváns tények tekintetében a tényállást helyesen állapította meg és helytálló az abból levont jogi következtetése is. Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján - annak lényegében helyes indokai alapján helybenhagyta, melyekre ezúttal csupán hivatkozik. A jogi indokolás körében csupán a Hpt.-re való hivatkozást rendeli mellőzni, mert e körben a jogorvoslattal élő fél érvelését osztotta: az 1996. évi CXII. törvény rendelkezései a vitatott megállapodás kapcsán nem alkalmazhatóak, mert ez a jogszabály a felperes által jogsértőnek minősített egyezség megkötését követően lépett csak hatályba.

A fellebbezés kapcsán a másodfokú bíróság csupán az alábbiakra mutat rá: A fellebbező fél a jogorvoslati kérelmeiben nem adott elő és nem bizonyított olyan új tényt, amely a megalapozott elsőfokú döntés megváltoztatását indokolná.

A felperes kártérítési keresetének jogalapjaként arra hivatkozott, hogy az alperes és a résztulajdonosként érdekeltségi körében álló **SH Kft.** között 1992.február 14-én létrejött egyezség a **SH Kft.** vagyonának a csökkenését eredményezte, s ebből eredően vagyonvesztés és profitvesztés folytán a tulajdonost is kár érte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint (is) a **SH Kft.** gazdasági megrendülése, s ebből következően a felperesi üzletrész értékvesztése a kölcsönszerződések felmondására vezethető vissza, annak érvényességét azonban jogerős ítélet állapította meg. A kölcsönök felmondása következtében kellett az adósnak egy összegben és azonnal a teljes tartozását visszafizetni. Erre a **SH Kft.** nem volt képes, ebből következően került sor az önkéntes teljesítés helyett a végrehajtásra, a végrehajtás során pedig a megállapodás megkötésére. Osztotta továbbá az alperesi védekezésben kifejtetteket: amennyiben a **SH** nem került volna felszámolás alá, és a végrehajtási eljárás - az egyezség okán - nem szünetel, a végrehajtó értékesítette volna ezeket a vagyontárgyakat a végrehajtást kérő több mint 1 milliárd Ft összegű követelése behajtása végett. Abban az esetben, ha az egyezség nem jön létre és ezek az ingó- és ingatlan vagyontárgyak a felszámolási vagyonba kerülnek, a felszámoló értékesítette volna azokat és a bevétel a Kft. hitelezői igényeinek kielégítésére szolgált volna. Az iratokhoz csatolt felszámolási eljárást befejező határozatból az állapítható meg, hogy 2005-ben a gazdálkodó szervezet megszüntetésére úgy került sor, hogy a bejelentett hitelezői igények egy részére nem volt fedezet. A H. Megyei Bíróság 4.Fpk. 79/1991/117. számú 2005.június 13-án meghozott befejező határozata értelmében közel 83 millió forint összegű e, kategóriás hitelezői igény került kielégítésre, ezen felüli hitelezői igények további vagyon hiányában kielégítetlenek maradtak. Ezért nem igazolható az a következtetés sem, hogy a résztulajdonos a felszámolás befejezésével vagyonhoz jutott volna. A felperes keresetének megalapozása végett a Pp.164.§ (1) bekezdése értelmében köteles lett volna bizonyítani a károkozó magatartást, a kár bekövetkeztét és e kettő közötti okozati összefüggést. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a **SH Kft.** és az alperesi pénzügyi intézet közötti megállapodás és a felperes üzletrésze értékcsökkenése, profitvesztése között ok-okozati összefüggés nem vonható. Ebből következően a kártérítés jogalapja a Ptk.339.§ (1) bekezdése

értelmében nem állapítható meg, ezért az összecszerűséget a továbbiakban vizsgálni nem kellett.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a felperes által csatolt teljes szövegű büntetőítélet és egyéb mellékletek valóban az elsőfokú bíróság tárgyalást berekesztő határozata előtt benyújtásra kerültek, azokat azonban a peres iratokhoz csak a tárgyalás berekesztését követően csatolták. Az elsőfokú bíróság nem nyitotta meg a tárgyalást újra és nem ismertette a csatolt bizonyítékokat, figyelemmel arra, hogy azok jóval a felhívásában megadott határidőt követően érkeztek. Eljárását a másodfokú bíróság a Pp.141.§(6) bekezdése alapján nem minősítette eljárási szabálysértésnek, és osztotta azt a jogi álláspontját is, hogy a felperes által csatolt okiratok sem voltak elegendőek a kártérítési követelés jogalapjának igazolására.

A fentiekén túlmenően a másodfokú bíróság kiemeli a következőket:

Az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az 1986. évi 11. tvr. szabályait is. Helytállóan állapította meg, hogy a jelen ügyben a **SH Kft.** felszámolásának kezdő időpontja az Ftvr. szabályai értelmében a felszámolási eljárás közzétételének napja. Ebből következően nem tartozott a felszámolás alá került gazdálkodó szervezet felszámolási vagyonába az adós átruházott ingatlan- és ingóvagyon, a felszámolás kezdő időpontjában ez a vagyontömeg már nem az adós tulajdonát képezte. Az 1992. február 14-én megkötött megállapodást az Ftvr.3.§ (3) bekezdése értelmében a felszámolási eljárásban részt vevő hitelezők támadhatták volna meg a felszámolási eljárás befejezéséig, az e szakaszban rögzített feltételek fennállása esetén, erre azonban nem került sor.

A Ptk. 221. § (1) bekezdése úgy rendelkezik: aki képviseleti jogkörét jóhiszeműen túllépi, vagy anélkül, hogy képviseleti joga volna, más nevében szerződést köt, és eljárását az, akinek nevében eljár, nem hagyja jóvá, köteles a vele szerződő félnek a szerződés megkötéséből eredő kárát megtéríteni. Ebből következően ha az álképviselők jognyilatkozatát a jogszerű képviselő utólag, akár hallgatólagos magatartásával is jóváhagyja, a képviselt és a másik fél közötti szerződést létrejötnék kell tekinteni. A másodfokú bíróság álláspontja szerint jelen ügyben megállapítható az egyezség megkötését megelőzően tett írott ajánlat, valamint a később kiállított számla alapján, hogy dr. **KM** és **K.A.** nemcsak az adós ügyvezetőjének (felperesnek) megbízása alapján járt el, hanem az adóssal - általuk megkötött - megállapodás tartalmát az ügyvezető utóbb jóvá is hagyta. A Legfelsőbb Bíróság 2002. évi 318. számú eseti döntésében kifejtett álláspontja szerint a szerződésnek a korlátolt felelősségű társaság taggyűlése általi jóváhagyása a társaság belső ügye, ezért kívülálló harmadik személlyel szemben a taggyűlési jóváhagyás hiányára nem lehet hivatkozni. Az ügyvezető által megbízott személyek közreműködésével, de a taggyűlés hozzájárulása nélkül megkötött ügyletek a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint ugyanúgy nem minősíthetők érvénytelennek, mint közvetlenül az ügyvezető által megkötött, de a Gt.183. § (2) bekezdés g, pontjában megkívánt legfőbb testületi jóváhagyás nélküli megállapodások.

Az alperesi pénzügyi intézet szerződést felmondó nyilatkozatainak érvényessége ebben a perben nem vitatható, ebből következően a kifolyósított kölcsöntőkére és annak járulékaire teljes mértékben igényt tarthatott. A jogszerű követelésének végrehajtása, illetőleg végrehajtáson kívüli behajtására tett intézkedése nem minősíthető jó erkölcsbe ütközőnek azon oknál fogva, hogy az ellentétes volt a felperes, illetve a tulajdonában álló gazdasági társaság érdekeivel.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése úgy rendelkezik: ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, vagy ha a fél ezt kéri, a bíróság a képviselet ellátásával felmerült munkadíj összegét a (2)-(6) bekezdésben foglaltak figyelembevételével állapítja meg.

(2) Polgári perben, az elsőfokú bírósági eljárásban az ügyvéd munkadíjának a pereszes felet terhelő összege

a) 10 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén a pertárgyérték 5%-a, de legalább 10 000 Ft,

b) 10 millió Ft feletti, de 100 millió Ft-ot meg nem haladó pertárgyérték esetén az a) pontban meghatározott munkadíj és a 10 millió Ft feletti összeg 3%-a, de legalább 100 000 Ft,

c) 100 millió Ft-ot meghaladó pertárgyérték esetén a b) pontban meghatározott munkadíj és a 100 millió Ft feletti összeg 1%-a, de legalább 1 millió Ft.

A fenti törvényhely (6) bekezdése alapján a munkadíj megállapítása során a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

A felperes keresete szerint a pertárgy értéke 33.198.896.250 Ft összegű volt, a fenti rendelkezések alapján a pereszes felet a bíróság legalább 1.000.000 Ft összegű ügyvédi díj megfizetésére kötelezhette volna. Ezt az összeget az elsőfokú bíróság a kifejtett ügyvédi tevékenység figyelembe vételével mérsékelte, amikor annak mértékét 500.000 Ft-ban határozta meg. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mértéke nem tekinthető túlzottnak, az a minimális díjnak 50%-át teszi ki, ezért az elsőfokú ügyvédi díj további mérsékelését a másodfokú bíróság nem találta indokoltnak.

A felperes pereszesessége folytán köteles megfizetni az alperes jogi képviseletével kapcsolatos perköltséget, melyet a másodfokú bíróság megállapodás csatolásának hiányában, mérlegeléssel a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§ (1) (2) és (5) bekezdései alapján állapított meg, ez az összeg tartalmazza az általános forgalmi adót is.

Budapest, 2007. február 1.

Botka Lászlóné dr. s.k.
a tanács elnöke

. Volein Anna s.k.
előadó bíró

dr. Csányi Terézia Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: